

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1858 de

Onor. Asociațiunea pentru literatura
română și cultura poporului român
Str. Șaguna 8 Sibiu

Abonamentul:
pentru parohii cl. I Lei 7000.— cl. II Lei 5000.—
cl. III Lei 3000.— Particulari Lei 7000.— Autorități și străinătate Lei 15.000.— De sprânjin Lei 20.000.—

Articole și corespondențe
se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu
strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate
nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.

Prețul
un cm. 20 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

se adresează ADMINISTRĂȚIEI foii Tele
graful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Prăznuirea Rusaliilor la Sibiu

I. P. Sf. nostru Mitropolit NICOLAE a împlinit 25 de ani de arhipăstorie

Praznicul Pogoririi Duhului Sfânt din anul acesta a fost sărbătorit în cetatea de scaun a Mitropoliei Ardealului cu rugăciuni cucernice către Părintele ceresc, căruia i-am dat mulțumită pentru toate binefacerile ce le-a revărsat asupra Inalt Prea Sfințitului nostru Mitropolit Nicolae. S'au împlinit acum douăzecișicinci de ani de când luminatul profesor de Teologie dela vechiul Institut teologic-pedagogic «Andreian» a fost hirotonit întru arhieru și orânduit în jețul șagunian, pe care voturile unanime ale reprezentanților clerului și poporului dreptcredincios de dinoace de munți i-l hărăziseră însuflețiti de cele mai bune nădejdi în activitatea sa ulterioară.

Număroși membri ai Societății misionare «Oastea Domnului», veniți de cu vreme din diverse părți ale țării, cu inimi înflăcărate de simțirea religioasă pe care altă dată o vedeam tălăzuindu-se în valuri groase, la procesiunile de Rusalii de pe străzile Sibiului, au sărguit la praznic și'n acest an, în ciuda anevoioaselor condițiuni de călătorie cari se cunosc. De dimineață, curtea spațioasă a Academiei teologice «Andreiane» fremăta sub pașii lor înfiorați de bucurie duhovnicească. Praporii «Oastei Domnului», cari au putut răsbi până'n «Ierusalimul» acestei frății religioase, erau aliniați în fața Reședinței mitropolitane când mărețul sobor de preoți și diaconi a purces din Catedrală, în dangăt de clopote și cântări înălțătoare, să-l conducă la altar, cu alaiul îndătinat, pe Inalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit Nicolae.

Sfânta Liturghie arhierască a fost de-o măreție rară. Catedrala, arhiplină, la soroacele prevăzute, în cursul sf. Liturghii, I. P. Sf. Sa a hirotonit întru protopresbiteri pe presbiterii Ștefan Morariu, revizor eparhial, Dr. Iosif Hradil, consilier arhieriscopesc, Gheorghe Secas, consilier arhieriscopesc și Dr. Nicolae Neaga, profesor la Academia teologică «Andreiană», iar diaconul Alexandru Popa, consilier arhieriscopesc și secretar consistorial, a fost hirotonit întru presbiter.

La sfârșitul sf. Liturghii, I. P. Sf. Sa a predicat poporului despre primenirea vieții obștești prin revărsările darurilor Duhului Sfânt.

Cu același ceremonial, I. P. Sf. Sa a fost condus la Reședință, asaltat fiind din toate părțile de credincioșii prezenți la praznic.

Recepția dela Reședința mitropolită

Cu toate că I. P. Sf. Sa și-a exprimat dorința de-a se renunța la orice fel de subliniere festivă a împlinirii unui pătrar de veac de când păstorește cu înțelepciune Mitropolia Ardealului, salonul de recepție al Re-

ședinței mitropolitane a fost umplut curând de cei ce s'au înfățișat acolo pentru a-i face urări din acest prilej. În asistență: dl General de Divizie Băldescu Radu, dl Inspector general sanitar Dr. Gheorghe Preda, vicepreședintele «Astei», I. P. C. Arhimandrit-Vicar Teodor Scorobet cu consilierii și funcționarii arhieriscopesci, Păr. Prof. univ. Ioan Lupas, Părintele Rector Dr. D. Stăniloae cu profesorii Academiei Teologice «Andreiane», dl director Prof. Ion Sandu cu profesorii Școlii normale de băeți «A. Șaguna», dra directoră Prof. Maria Iuga cu profesorele Școlii normale «A. Șaguna», Păr. consilieri eparhiali Dr. Sebastian Stanca (Cluj) și I. Rujdea (Sighet), dl director de spital Dr. Liviu Ionașiu, dnii Ștefan Duca și Ioan Marcu din partea personalului Tipografiei și Bibliotecii arhieriscopesc, ș. a.

Când I. P. Sf. Sa și-a făcut intrarea în salonul de recepție, a luat cuvântul I. P. C. Arhimandrit Teodor Scorobet, vicar arhieriscopesc, care în numele preoțimii, poporului și instituțiilor noastre bisericesti a rostit următoarea cuvântare:

Inalt Prea Sf. Stăpâne,

V-ați exprimat dorința ca sărbătorirea împlinirii unui pătrar de veac dela ocuparea scaunului mitropolitan al Ardealului să se facă în taina sufletului și a conștiinței și ne-am conformat acestei dorințe.

Dar cei ce trăim în preajma I. P. Sf. Voastre, dorim să Vă felicităm în numele nostru și al instituțiilor din centru, cum și în numele întregului Cler și al credincioșilor Arhieriscopiei ort. rom. de Alba-Iulia și Sibiu și dorim să Vă mulțumim pentru tot ce ați realizat în acest sfert de veac, iar trecând pragul în sfertul al doilea de veac, rugăm pe Dumnezeu să Vă dăruiască viață îndelungată și păstorie binecuvântată și rodnică.

Ca unul care am fost martor la festivitatea consacării întru Mitropolit a I. P. S. Voastre și ca slujitor în soborul de atunci, nu pot uita măreția aceluia eveniment național, desfășurat în catedrala noastră și nici atmosfera sărbătorească a acelei zile.

Sunteți primul Mitropolit al Ardealului desrobii, ales după datina Ardealului și confirmat de Regele Țării Românești.

La această sfințire de mitropolit au participat ierarhi din Ungro-Vlahia și Moldova, pe lângă cei Ardeleni. E prima sfințire de Mitropolit și înscunare care s'a făcut în prezența primului sfințit al Troiului, a viteazului mareșal Averescu, cu ministrul de culte profesorul filosof P. P. Negulescu, în prezența delegatului Academiei Române și al Universității din Cluj și din Cernăuți; în prezența unui însemnat număr de generali, cari au intrat în istorie, prin vitejia lor în războiul desrobirii Ardealului; în prezența fruntașilor vieții politice a țării.

Dar ceea ce caracterizează măreția aceluia eveniment e mărturisirea de credință și programul de activitate al I. P. Sf. Voastre de a situa sf. Biserică în centrul vieții obștești și a aduce la Hristos turma cea cuvântătoare. Din această concepție superioară au isvorit: toată cucerirea și simțirea și faptele I. P. S. Voastre în acest sfert de veac.

Inceputul l-ați făcut cu sistematizarea activității Clerului și cu crearea de instituții, în care a fost încadrată viața credincioșilor.

Unde mai înainte erau necunoscuți la noi termenii ca Apostolat laic, misiune internă și misiune externă, azi există așezăminte înfloritoare, cu brazde adânci în ogorul vieții, cu aceste nume.

Literatura teologică dela Sibiu și ridicarea Academiei la rang universitar, pe lăminajul la locurile sfinte și contactul cu Patriarhiile istorice, participarea la mișcarea ecumenică, pentru lărgirea orizonturilor și un ritm nou de viață și mai recent misiunea creștină în Universitate, dovedesc că renașterea bisericăsească din Biserică Ardealului desrobii se desfășoară sub semnul lozincii Dogmă și Viață sau cultură și caracter.

Acum 25 de ani ați plecat pe o cale de apostolat strălucit.

Idealul spre care tindeți cu o dăruire de sine susținută face ca distanța parcursă să însemne o revărsare de lumină mare și să ia jorme de înaltă demnitate și de adâncă semnificație.

Înfăptuirile din acest pătrar de veac poartă pecetea măreției actului petrecut în catedrală acum 25 de ani.

Gândurile, îndemnul și faptele dăruirii de 25 ani în popas în ziua de azi, ca valurile ce vin la liman purtând în ele fiorul oceanului în veșnică frământare.

Împ de 25 de ani ați urmat chemările de destin ale Duhului Sfânt și chemările de destin ale neamului, în pace ca și în zile de răstrie.

În taina sufletului și a conștiinței, mulțumim lui Dumnezeu că am putut munci și noi toți în ogorul sufletesc al Bisericii, sub ocârmuirea înțeleaptă a I. P. S. Voastre.

Și rugăm pe bunul Dumnezeu, ca trecând pragul pătrarului al doilea de păstorie, să Vă dăruiască deplină sănătate și izbândă în apostolat, desăvârșindu-l cu ajutorul Celui de sus.

Întru mulți, ani Stăpâne!

În numele Episcopiei Maramureșului a făcut urări I. P. Sf. Sale Păr. Consilier episcopesc I. Rujdea, iar din partea Societății ortodoxe naționale a femeilor române dna Cosma.

Tuturora le-a răspuns I. P. Sf. Sa, care a spus următoarele:

Dle General Comandant,
Dle Președinte al «Astei»,
I. P. C. Păr. Arhimandrit,
P. C. Părinți și Frați,

Prea Stimăți Domni și Doamne, Vă mulțumesc din toată inima pentru urările ce mi le-ați făcut azi, cu ocazia împlinirii unui pătrar de veac de când, prin rugăciunile celor mai înalți ierarhi de atunci ai Bisericii noastre, am primit darul arhieriei și așezarea mea în scaunul de mitropolit al Românilor dreptcredincioși din Ardeal.

Mi-ați reamintit, I. P. C. Părinte, de solemnitatea acelei zile care s'a întâr-părit adânc în sufletul meu și mi-a servit ca izvor de inspirație și de putere în tot decursul activității mele.

După o experiență de 25 ani de păstorie sufletească, oricine ar avea multe de spus. Dar mărturisesc că dându-mi seama de mulțimea și gravitatea problemelor și îndatoririlor puse atunci pe umerii mei, azi după 25 de ani nu am alt simțământ care să-și ceară cu mai multă tărie expresia, decât pe acela al smereniei. Am văzut dela început că misiunea de Arhipăstor este atât de plină de răspundere, încât în tot decursul anilor cari au trecut de atunci încoace am simțit că ea covârșește puterile mele. Numai prin darul și ajutorul de sus și cu sprijinul colaboratorilor mei și al întregului popor, am reușit să împlinesc ceva din mulțimea îndatoririlor cari se cereau îndeplinite.

Mă gândesc și m'am gândit în tot timpul cu adâncă recunoștință la încrederea ce și-a manifestat clerul și poporul prin votul lor unanim, chemându-mă la această vrednicie, când eram încă prea tânăr ca să fi justificat această încredere prin vre-o activitate mai bogată. Iar astăzi sunt cel din urmă care ași putea să spun de am îndreptățit această încredere și de am satisfăcut nădejdele ce s'au pus în mine de către cler și popor. De un lucru sunt sigur: că acestei încrederi a clerului și poporului îi datoresc nu numai așezarea mea în scaunul de Arhipăstor al Bisericii ardeleni, ci și pușinul cât am izbândit să-l realizez în acest sfert de veac de arhipăstorie. Alipirea clerului și poporului mi-a fost un statornic izvor de putere, un îndemn și un obligament de a-mi pune toate puterile mele pentru îndrumarea lui pe cărările luminii și ale culturii, pentru întărirea instituțiilor chemate să-i sprijinească progresul vieții naționale și bisericesti. Dragostea poporului mi-a susținut și mi susține necontenit strădania de-a folosi orice ocaziune pentru a-l chema la credința în Dumnezeu, la puterile de viață ale Evangheliei, la lumina și cultura adevărată.

Mărturisesc, cu experiența acestui pătrar de veac, că este o mare mângâiere să fi părintele sufletesc al unui popor atât de bun, atât de înțelept, atât de echilibrat sufletește chiar în mijlocul celor mai grele împrejurări. Acesta a fost factorul pământesc cel mai de seamă care mi-a înlesnit păstoria.

Este o mare mângâiere să fi povăzitorul părintesc al unei preoțimii lucrătoare și jertfitoare și legată prin ravnă și prin har de sus de poporul pe care-l păstorește.

Este o mare mângâiere să fi păstorul unei biserici luptătoare printre cele mai aspre vremuri și care nu s'a dat îndărât dela nici un sacrificiu ce i s'a cerut pentru binele credincioșilor ei fii. Aceasta e o tradiție glorioasă, care-ți apasă conștiința ca un sfânt obligament de fiecare clipă.

Mulțumesc lui Dumnezeu că, deși am trecut prin evenimente deosebit de complicate, stând cu urechea aplecată la inima neamului, am simțit necontenit direcția aspirațiilor lui și datorită acestui fapt am putut să-i deslușesc cu hotărâre și

demnitate cărarea cea dreaptă prin vâlmașagul frământărilor din anii din urmă. Acum când șirul acestor evenimente excepționale pare a lua sfârșit, mulțumesc lui Dumnezeu pentru ajutorul ce mi l-a dat de am putut sluji neamului meu în mijlocul lor cu îndrumări cari să-l scoată din primejdie și să-l ducă la liman fericit. In deosebi datorez recunoștință lui Dumnezeu că m'a învrednicit să trăiesc clipa măreață când partea de Nord a Ardealului am văzut-o din nou întoarsă la trupul țării, dându-i-se posibilitatea să-și desfășoare pe plan politic și cultural puterile în libertate.

Mulțumesc din toată inima prețurilor mele colaboratori, cari mi-au stat cu cel mai deplin devotament într'ajutor unii chiar dela început, sau aproape dela început, cum e I. P. C. Părinte Arhimandrit și cei de-o vârstă apropiată de a mea. Mulțumesc și celor mai tineri cari au venit după aceea cu entuziasmul lor să-mi dea sprijinul lor. Fără munca și sprijinul devotat al lor nu aș fi putut face față grelelor îndatoriri ale misiunii mele.

Mulțumesc tuturor instituțiilor noastre cari mi-au stat alături cu însușita lor activitate: Consiliului arhiepiscopal, Academiei teologice, Școlilor normale de băieți și fete, Oastei Domnului, diferitelor asociații și reuniuni bisericești, Asociației «Astra», cari pe deoparte au executat gândurile mele, pe de alta mi-au umplut inima de novi și novi îndemnuri.

Cineva mi-a urat încă 25 ani de activitate, ceea ce ar fi o povară prea mare pentru mine, pe care n'aș mai putea-o purta. Dar mărturisesc că atât cât mă va mai ținea Dumnezeu, voi pune experiența mea întreagă cu cea mai neprecupețită râvnă în slujba înaintării sfintei noastre Biserici.

Mulțumindu-Vă încă odată rog pe bunul Dumnezeu să ne ajute tuturor să ne îndeplinim îndatoririle noastre în locurile în cari ne găsim spre a putea străbate cu bine, împreună cu întreg poporul nostru, prin grelele împrejurări cărora mai avem încă să le facem față.

La adunarea

„Oastei Domnului“

În după amiaza primei zile de Rusali, I. P. Sf. Sa Mitropolitul nostru Nicolae a petrecut mai bine de două ore între membrii Societății misionare «Oastea Domnului», împărtășindu-le cuvântul Evangheliei lui Hristos în cadrele adunării care s'a desfășurat în aula Academiei teologice «Andreiane».

Așa s'a săvârșit luminatul praznic al înfrățirii sincere și de nesdruncinat dintre poporul dreptcredincios și iubitul său Chiriach.

Răspândiți cu drag

Telegraful Român
Organul lui Șaguna din 1853

FOIȘOARA

Cum caută preotul pe Hristos

Nu-i nimic mai măreț, mai fericit și în acelaș timp mai înfricoșător, decât preoția lui Hristos: să fii preot-păstor de suflete. Ca să-ți poți da seama de grandoea acestei slujiri, trebuie s'o trăiești, s'o părunzi, să te afunzi în adâncurile ei harice, pentru ca acolo, împărtășindu-te de fericirea, care nu se poate spune în limbi omenești, să cauți a petrece pururea.

Păstorii sunt oglinda, în care trebuie, aici pe pământ, să se reflecteze la infinit chipul Aceluia, care este Începutorul păstorilor pe pământ, al Domnului nostru Iisus Hristos. Așa privit fiind păstorul, el într'adevăr este și întotdeauna va rămâne, un Alter Christus.

Politică de solidarizare și progres

Ca orice activitate liberă și conștientă, politica se încadrează ființial și organic în domeniul moralei creștine. Etimologic dexteritatea de a conduce o cetate iar ca sens mai larg și actual, arta de a conduce un stat spre promovarea binelui comun, politica trebuie să fie subordonată principiilor morale și inspirată continuu de acestea.

Ca atare politica trebuie să fie însușită și în primul rând, de virtutea centrală și de bază a moralei creștine: iubirea, iubirea de Dumnezeu și de om, este în politică elementul fundamental de călăuzire spre adevărata activitate politică. Cine îl iubește pe Dumnezeu ca fiul pe Părinte, acela se poartă întotdeauna în așa fel, ca să nu-L supere niciodată; iar cine iubește cu adevărat pe om și vede într'ansul pe făptura cea mai aleasă și chipul lui Dumnezeu, acela nu-l tratează ca pe un instrument sau ca pe o ființă oarecare ci ca pe o personalitate de înaltă valoare morală, care are de împlinit o mare misiune în lume. După cum vedem, iubirea creștină ne introduce în însuși miezul democrației adevărate: iubirea de om, prețuirea și tratarea lui ca personalitate de valoare excepțională și promovarea țintei sale sublime în viață. Adevărata politică democratică este un element de promovare a personalității umane în sfera preocupărilor ei pământești și un auxiliar de ridicare a acestei personalități, spre plinirea ei totală: desăvârșirea.

Dacă adevărata democrație crește din iubire, înseamnă că tot numai din iubire poate trăi. De fapt, din iubire fășnesc toate celelalte virtuți morale, care constituiesc adevărata suport spiritual al democrației și cheazășia succesului ei deplin. Pentru a nu intra în amănunte, subliniem numai faptul că tot iubirea este isvorul celui de al doilea aspect fundamental al democrației adevărate: iubirea de pace. A crede c'ar putea exista pace fără iubire, este o greșală. Iar pacea — rezultat al armoniei create de iubire — oferă mediul cel mai prielnic pentru solidarizarea tuturor mădularelor unui stat democratic în munca spre ridicare și progres. Progresul politic se promovează numai prin iubire și derivatele ei, așa încât putem formula axioma politică: iubirea zidește și crează, iar ura dărâmă și distruge.

Născut creștin și păstrat — peste izbeliștile istorice — la umbra crucii, poporul român s'a călăuzit — în toate ramurile lui de activitate — continuu de marile principii ale moralei creștine. Deaceia, și politica lui a fost inspirată de iubire și a tins spre pace și armonie cu popoarele conlocuitoare.

Prin acești păstori pământești Domnul își păstorește turma celor credincioși. Tot ei trebuie să aibă grijă și de sufletele acelora, cari încă n'au venit către credință, luminându-se, sau cari încă rătăcesc pe căi streine. O adevărată păstorire trebuie privită nu alfel decât ca o 'perpetuare neîntreruptă văzută și reală a vieții Mântuitorului în lume: „Tu ești preot în veac după rânduala lui Melchisedec“.

Depănând mai departe acest fir al gândirii, ajungem și la un alt adevăr și anume: or' cât de mulți vor fi, numeric, păstorii, întotdeauna Biserica își are și va avea numai Unul și Singurul Păstor, pe Domnul nostru Iisus Hristos. Și mai departe, ori câte ar fi bisericile pe lume, pe pământ adevărului întotdeauna va fi numai Biserica dreptmăritoare de Hristos, cea creștină ortodoxă.

Și atunci, aici pe pământ, ba chiar și în ceruri, cine poate ajunge a fi un bun păstor, decât numai acela care îl știe și îl cunoaște pe Păstorul cel Mare?

Atras de iubire în miezul adevăratei democrații, el a respectat și prețuit personalitatea neamurilor conlocuitoare și le-a tratat cu toleranță, ospitalitatea și omenia specific românească. Am fost în toată bunăvremea oamezii lui Dumnezeu, ai iubirii și ai păcii. Pot s'o spună aceasta toate acele neamuri cu care am trăit împreună. Că n'am atentat la limba și la credința nimănu și n'am asuprit pe nimăn.

Guvernul de largă concentrare democratică, prezidat de dl Prim-Ministru Dr. Petru Groza, se mișcă întocmai pe linia duhului autentic al politicii românești tradiționale și al democrației actuale. Fiu al Bisericii ortodoxe, al așezământului celui mai profund și autentic democratic, și fiu al Ardealului, care are mai mult decât oricare altă provincie românească, bogata experiență a trăirii împreună cu popoare streine, dsa a sesizat — cu tactul și ingeniozitatea unei politici realiste și practice — deplin momentul politic actual și conduce corabia neamului nostru pe făgașul cerut de acest moment.

Prezidat de un bărbat destoinic și de adânci și autentice convingeri democratice, guvernul Dr. Petru Groza a înțeles că numai armonia trainică și sinceră dintre popoarele conlocuitoare este mediul propice pentru progresul unui stat. Consecvent continuu cu acest principiu, guvernul Dr. Petru Groza s'a hotărât să facă totul pentru apropierea deplină, pentru pașnica și liniștită conviețuire a tuturor popoarelor conlocuitoare din cuprinsul granițelor țării.

De aceea, era și de așteptat ca guvernul Dr. Petru Groza să-și facă un titlu de merit din a duce țara pe calea sănătoasă a înfrățirii între popoarele conlocuitoare, mai ales în ceea ce privește relațiunile noastre cu vecinii și conlocuitorii noștri: Ungurii.

Hotărârea nestrămutată a României libere și democratice de a inaugura o politică de sinceră prietenie atât față de Ungurii din Ardeal cât și față de cei din Ungaria, este cât se poate de binevenită și de salutară pentru Statul românesc. Declarațiunile în acest sens ale dlui Prim-ministru Dr. Petru Groza, constituiesc un act politic de mare importanță în actualele împrejurări, când trebuie să se găsească o punte de pace între popoare pentru a se așeza ordinea dorită de toți în lume.

Firește, această prietenie și colaborare sinceră și autentic democratică, nu se poate realiza decât prin voința hotărâtă a popoarelor respectifice. În orice caz, rolul pe care l-a avut armata română în eliberarea Ungariei de sub jugul cutropitor, ca și

spiritul larg cu care guvernul Dr. Petru Groza a rezolvat problema Ungurilor ardeleni, constituiesc un aport important la crearea noului climat de prietenie între cele două popoare.

Dar glasul înțelegerii dintre neamurile conlocuitoare trebuie să domine tumultul urii destrămatore, și în vederea realizării grelei opere de reconstrucție, de reclădire și consolidare a țării, Dreptatea socială și ritmul progresului cu adevărat democratic, nu pot fi împlinite decât prin eforturile tuturor fiilor țării, înfrății într'o înțelegere comună și pătrunși de necesitatea unei desăvârșite armonii interne, în cadrele căreia să se poată desvolta — spre binele comun — toate valorile și energiile constructive.

Un alt merit al guvernului prezidat de dl Dr. Petru Groza este promovarea democrației naționale, în cadrul căreia realitatea națională e liberă: fiecare națiune rămâne cu drepturile ei și cu libertatea de manifestare. În virtutea acestei democrații și în puterea principiului creștin al iubirii care ceartă cu scopul de a îndrepta, guvernul actual a chemat — prin glasul cătorva reprezentanți de frunte ai lui — pe poporul maghiar din Ardeal la respectarea hotărâtă și sinceră a drepturilor națiunii române și la încadrarea lui deplină în ideea de Stat românesc. În acest sens declarațiunile dela Cluj ale dlui Ministru Lucrețiu Pătrășcanu, sunt foarte importante și concludente. Odată cu «definitiva încadrare a Ardealului de Nord în granițele Statului Român» dsa a afirmat că: «acceptarea ideii de Stat Românesc unitar și a simbolurilor lui naționale este o datorie pentru fiecare cetățean care trăiește în granițele statului nostru», că: »Nu este nimănu permis ca la umbra steagului libertății să ascundă alte intențiuni, scopuri și porniri», precum și că: «Limba oficială a Statului Român este limba română».

Indemnndat ungurilor și săcuiilor de a se integra în disciplina Statului românesc, neatingându-le personalitatea națională, va trebui împlinit.

Promovând cu hotărâre și tenacitate principiul creștin: prin justă apreciere și prin colaborare echitabilă — toate scâldate în undele iubirii și ale păcii — la reconstrucția și consolidarea internă a țării, precum și la respectul personalității etnice a popoarelor, guvernul prezidat de dl Dr. Petru Groza este guvernul binevenit al momentului de solidarizare, colaborare și înfrățire a tuturor fiilor țării.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

„Domnul este păstorul meu și nimic nu-mi va lipsi — zice atunci împreună cu David acel preot — la pășuni bune mă sălășluiește și la ape line mă odihnește. Sufletul mi-l înfrățeste pentru numele Său și pe cărările dreptilor mă povățuește. De-ași umbra pe valea umbrii morții, de rele nu m'aș teme, căci Tu cu mine ești“ [Psalm 22].

Schițând asfel sumar ființa și misiunea lui Alter Christus, preotului păstor, să încercăm a face tot sumar și o icoană a vieții lui de căutător al Domnului. De aceea, plecând dela convingerea că o conferință întotdeauna are de atins un scop practic și nu pe cel scolar, teoretic și rigid, pe care după puțină îl asimilăm în școală, vom năzui a atinge mai mult practicul. Sub acest raport, fără să ne alăturăm teoriei predestinațiunii, primiv preoției noastre sub prisma a doua categorii. Unii, sunt acei cari din pruncie, sau și de mai târziu, simt vocațiunea de: „Urmează-mi“. Alții însă, sunt acei cari din împrejurări ade-

sea vitege îmbrățisează de novoie, fără vocațiune, chemarea preoțască. Și dacă dintre cei dinții pot fi uneori și răi, tot așa și dintre cellalți se aleg uneori și preoți foarte buni.

Decl vom avea păstori buni, de cari încercăm să ne ocupăm, și păstori mai slabi. Și dacă se zice că tot răul în lume are și un bine, apoi în cazul nostru neajunsurile celor slabi, pot servi drept prilej de întărire pentru cei buni. Aceștia din urmă vor căuta și mai mult și mai cu râvnă să-L urmeze pe Domnul, căutându-L și aflându-L spre mântuirea lor și a turmei pe care o conduc. Aceștia vor trămbița cu bucurie tuturor că „am aflat pe Domnul“, în vreme ce acel netrebnic, urmându-l pe vânzătorul Domnului, vor pieri.

Păstori buni, în ordinea vieții religioase ortodoxe, trebuie să fie și constituiesc chiar cununa piramidei de învățători. Păstorii trebuie să fie radiații ai luminii lui Hristos în lume și vestiitori ai înțelepciunii dumnezeiești pen-

Congresul plugărimii române

În zilele de 24, 25 și 26 Iunie a. c., a avut loc la București primul congres liber al plugărimii române. Acest congres a fost o impresionantă manifestare sărbătorească a muncitorilor pământului.

Dintre frumoasele cuvântări ce s'au rostit cu acest prilej, remarcăm în special discursurile dlui *Dr. Petru Groza*, președintele Consiliului de Miniștri și președinte al Frontului Plugarilor. Din cuprinsul amplului discurs pe care l-a ținut în prima zi a congresului, reținem următoarele: „Deci, să pășim la luptă, punând fiecare mâna pe unealta lui. După această frumoasă zi de praznic, — mâine-zi să pășim la o muncă constructivă, fiecare cu uneltele lui... Înălțurând pe toți trântorii, înlesnind astfel calea viitorului”.

„Să luptăm fără rezerve, să muncim fără prihană, meru unși”.

Adresându-se a doua zi a congresului, plugarilor, dl *Dr. Petru Groza* a spus, în cuvinte deosebit de inspirate, printre altele: „Văd în Dv. veacuri latregi de trudă și de suferință; văd dragostea, dăruirea și hărnicia, cu care ați străbătut vremuri întunecate, deasupra cărora se ridică imaginea lui Doja, chipul vijelilor al lui Horia, figura vitează a lui Tudor și, alături de ei, întregul cortegiul al acelor dărji și neînduplecați plugari, cu suflet de cremene, care au scăpărat cele dintâi scântei ale libertății țaranilor”.

Mărețul congres a formulat și următorul program al Frontului Plugarilor.

1. F. P. este organizația politică de masă a întregii plugărimi din România.

2. F. P. luptă pentru o Românie democrată, pentru o așezare în care să fie asigurate toate libertățile democratice.

3. În politica externă, F. P. este pentru o politică de strânsă prietenie cu toate țările democratice și în primul rând cu U.R.S.S. Trebuie înălțate și adâncite legăturile cu aceste țări, atât din punct de vedere economic, cât și din punct de vedere cultural și politic.

4. F. P. vrea o bună gospodărie a averii publice și particulare a țării.

5. F. P. este pentru dreptul de sindicalizare a plugarilor.

6. F. P. va sprijini dezvoltarea industriei și comerțului cinstit.

7. F. P. este pentru impozite omeneste și drepte. Va sprijini tot mai mult trecerea de la impozitele indirecte la cele directe și progresive.

8. Condiții cât mai omeneste de muncă și trai muncitorilor de pe ogoare, din uzine și birouri.

9. Democratizarea învățământului.

10. Libertatea reală a celtelor religioase.

Dați-vă obolul vostru

pentru cei năpăstuiți de soartă

tru toți. Ei trebuie să fie sarea pământului pentru toate vremurile și pătura socială a lumii. Iată de ce preoțimea noastră nici odată și sub nici o formă, nu trebuie să devină castă sau breaslă, asemănătoare unui rezervor, din care s'ar recruta elemente noi. Păstorii Bisericii noastre trebuie recrutați din orice pătură socială. Vremurile ne-au dovedit cu prisosință că acolo unde preoțimea a căzut în acest păcat, ea a trebuit să-și plătească greșala prin locul suferințelor. De aceea, nici odată să nu uităm ce a zis Domnul: „Eu din lume v'am ales!” În ce privește însă condiția cealaltă, intimă: preotul trebuie întotdeauna să-și tindă, ba și mai mult, să fie chiar duhovnicesc superior păstorilor săi. El va trebui să fie așa, întrucât are datoria să-și ducă păstorii pe calea perfecțiunii tot mai lângă Domnul, tot mai aproape de El. Pe acest Domn și Săpân al vieții lui, el îl cântă și-l va găsi în toate împrejurările vieții sale.

Crâmpete din carnetul meu

„Aplicația” precede...

Cei 101 elevi mărunt de la Școala primară de Aplicație de pe lângă Școala normală de fete „Andrei Șaguna” din Sibiu, au avut Joi 21 i. c. și Vineri 22 i. c. examenul de sfârșit de an. Pentru fiecare din cele patru clase a fost rezervată, în acest scop, câte o jumătate de zi, din care aproximativ câte două ore au fost ocupate efectiv cu examinarea școlărilor.

Ca și alte dați, așa cum se cade la școlile de model, examenul s'au transformat în sărbătoare. Școlarii, îngrijiți ca todeauna în ce privește igiena corporală și ținuta vestimentară, vădesc o tonalitate sufletească în urzala careia svăpăiatul neastâmpăr al copilăriei se împletește organic cu o seriozitate și o cuviință ce nu se întâlnesc oricând la copii de vârsta lor. Se simte acolo — și lucrul acesta în să-l subliniez ca preot și ca tată — îndrumarea iscusită a educatorului care se străduiește și își buiește peste orice așteptări să aplice firea fragedă a copilului spre bucuriile căutării adevărului, binelui și frumuseții. Puterea exemplului, arma de nebun și de neîntrecut a oricărei educații care întrece la formarea caracterului religios-moral, este ținută în mare cinste la „Aplicație”. Copiii învață să-și tubască fara și pe Dumnezeu, și să cinstească pe deapropoale lor înconjurându-l cu respectul la care este îndatorat omul față de om. Cât privește apoi nivelul și femeinicia cunoștințelor lor, acestea depășesc orice cuvânt de apreciere.

Păr. Prof. *Dumitru Călugăr*, inspector școlar de Religie, care a asistat la toate examenul de la „Aplicație”, ne-a împărășit în cuvinte entuziasme impresiile ce le-a cules acolo. Ele coincid cu constatările pe cari a putut să le facă oricare dintre părinții acestor fericiți școlari, accesul la examene fiindu-le permis.

La clasa a *patra*, dna învățătoare Rădița Lt.-Col. Colceag a făcut un examen de zile mari. După opt ani de osteneți strălucite la această școală de elită a Bisericii noastre, dsa trece în învățământul primar din capitală. Neîntrecuți în realizări de excepție, lasă în urmă regrete unanime. La sfârșitul examenului, atât dsa cât și doamna profesoară *Septimia P. Gherman*, directoara școlii, au fost obiectul unor înflăcărâte manifestații de simpatie și recunoștință din partea elevilor, în numele cărora a vorbit Ionescu Petre din cl. IV, și din partea părinților școlărilor, ale căror simțăminte le-a tălmăcit Păr. Prof. *Simion Radu* del-a Liceul de băieți „Gh. Lazăr”.

La clasa a *treia*, unde propune doamna inv. Elena Mihăilescu, la clasa a *doua*, condusă de dna inv. Elena Mărginean și la clasa *intâia*, condusă de dna inv. Elena Iacob, am remarcat bogăția și precizia cunoștințelor pe cari și le-au însușit școlarii, ca și uimitoarea prezență de spirit pe care o vădește fiecare din ei, în urma exercițiilor frecvente de autoconducere la care sunt supuși.

Sâmbătă 23 i. c., după masă, a avut loc serbarea de sfârșit de an. Cu acel pri-

zeu-Cuvântul, chip de om luând, a venit în contact nemijlocit cu omul, spre a restaura comuniunea întreruptă. Opera aceasta a fost prevestiția de proorocii mai înainte de „plinirea vremilor”. Iar la „împlinire” Domnul a venit, avea cu oamenii petrecând și astfel a restabilit comuniunea pierdută cândva în ra. Lucrarea aceasta, Domnul o face pe temerurile veșnice și neschimbătoare ale dragostii, care „niciodată nu cade”: „Dumnezeu dragoste este!”

Această operă măntuitoare a Domnului este tot atât de veșnică ca și ipostasul, care a făptuit-o. Ea a fost din vece hotărâtă, în timp lucrată și apoi continuată fără întrerupere până în veșii vecilor, de acei ce sunt Aler Christus pe pământ, preoții. Nu este oare Domnul în sf. Taine prin harul preoției? În sf. Euharistie El oare nu se naște în mâinile preotului? Nu pornește El oare la propovăduire, nu urcă Golgota, nu se jertfește, etc.?

VITRINA CĂRȚII

Preotul *Victor N. Popescu*: *Icoana Maicii Domnului*. Buc, 1944 pag. 127 lei, 300.

În paginile acestea s'a pus, nu de mult, problema unei pastorale ortodoxe, adaptată la condițiile românești, a cărei necesitate este adânc simțită de preoți. Pentru a avea o legătură cât mai strânsă cu realitatea, s'a făcut apel la cei mai harnici lucrători din via Domnului, care au cules oarecare roade, ca să comunice lucrările și experiențele lor. Este un lucru bun și frumos, pe care-l dorim înfăptuit cât mai curând.

Dar oricât de multe și bune norme și reguli pastorale s'ar da, nu pot cuprinde întreaga realitate, întrucât viața, ca un râu veșnic în mișcare, este atât de complexă, iar păcatul, răul se prezintă tot sub atâtea forme. Așa încât, succesul personal depinde în cea mai mare măsură de personalitatea și tactul preotului. Un preot, conștient de misiunea lui, cu credință în Stăpânul său Hristos și cu dragoste, care le încearcă și răbdă pe toate, față de credincioșii săi, de ale căror suflete va răspunde, nu se poate să nu găsească leacul vindecării răului. Și de multe ori rețeta sau mijlocul vindecării răului este așa de simplu.

În „Icoana Maicii Domnului”, ultima carte a Păr. V. N. Popescu, cunoscut ca un bun purtător de condei și cunoscător și iubitor al vieții preoțești și al satului, vedem experiențele pastorale pline de succes ale câtorva preoți din diferite colțuri românești, în cele 15 povestiri, așa cum spune și dânsul, redă adevărate crâmpete de viață creștină, în care oricine poate se recunoaște și, pe lângă frumusețea povestirii, are și ceva de învățat. După ce ne arată cât și în credințoi la icoanele creștine, ne duce în Capitala țării, ne plimbă cu botezul pe străzile ei, pe mahalalele ei cu lume multă și pestriță primenită meru de sate, f. greu de păstori, care totuși nu fuge de Hristos; ne duce în mijlocul muncitorilor, în vremea aceea neînțeleși, unde prin răbdarea și

lej dna directoare Prof. *Septimia P. Gherman*, într-o cuvântare densă și într'aripată, a stăruit asupra faptelor de bine pe care școlarii le-au săvârșit în cursul anului școlar față de ostașii răniți din spitalele locale și față de atâția neștiuți năpăstuiți ai sorții. Avântul pe care l-a luat „Aplicația” sub directoratul acestei distinsse profesoare de Pedagogie, este excepțional.

În cursul serbării, dna Prof. *Minodora Belea*, secretara filialei Sibiu a Societății ortodoxe a femeilor române, a distribuit la câte doi școlari din fiecare clasă premii în cărți, pentru sporul obținut la Religie, adresându-le în numele acelei societăți îndemnuri simțite la sânguină în studii și la purtare bună.

Examenul copiilor dela această școală a Bisericii noastre întăresc convingerea pe care o avem de mult: „Aplicația” precede...

GRIG

tactul unor preoți, care se pot recunoaște ușor, s'au întemeiat puternice centre creștine. În restul capitolelor redă munca tăcută și stăruitoare a unui mănunchiu de preoți, din diferite sate, care prin procedele lui generis reușesc să stărpească anumite rele din parohia lor. Amintesc ca un indemn pentru citirea cărții, cum părintele Constantin a reușit să aducă lumea la biserică sau cum păr. Pavel a adus pe Hristos între pușcăriași, ajutând justiția la restabilirea dreptății. Un preot cu apă sfințită readuce în cămin pe un soț ce o luase răsna după 20 de ani de fericire. Într-o familie fără copii, preotul este cel care mijlocește introducerea unui copil, după cum în altă familie tot preotul este care operează aducerea unui copil, care de astădată n'ar fi adus fericirea, ci neînțelegera sau poate despărțirea soților. Mai frumos e să vedeți cum în urma unei nunți cu peripeții păr. Ghilă reușește să stărpească obiceiul ca fetele sa fie luate „cu fuga”, gravă călcare a tainei căsătoriei. Urmarea a fost că „nici fată cu fuga nu s'a mai măritat, cât a stat părintele Ghilă în sat, nici copil înainte de 9 luni nu s'a mai născut”. Preotul Vasile luptă cu succes împotriva unei „rușii naționale”, injuriile, iar alt preot din Bărăgan împotriva hoșilor din sat ce furau pomii chiar din grădina parohială. Ne arată apoi pe preot la căpătâiul tuturor celor ce și dau sfârșitul, dându-le ultimul semn al împăcării și unirii cu Hristos: sf. Impărtașanie.

Este o carte scrisă anume pentru preoți. În cinstea lor și pentru ei, cum spune chiar autorul: „spre cinstirea multor preoți care lucrează știuți numai de Cel de Sus, învățând poporul și predicând cuvântul Domnului. Cartea aceasta întărește conștiințele, verifică procedeele și nu te lasă în descurajare sau înfrânt în lupta împotriva răului. Citirea ei aduce un real și îndoit folos. Așa că nu trebuie să lipsească din biblioteca personală a preotului. Este o carte scrisă în genul altor cărți frumoase, care vedem că stă cu cinste în mâna și pe masa preotului: „Preoți adormiți în Domnul” a profesorului nostru Păr. univ. Nicolae M. Popescu, a cărui slovă o așteptăm cu sete.

Preot Gh. C. Diaconu

CHARTA LUMII. — Planul de securitate mondială, la a cărui alcătuire au contribuit 50 de națiuni, a primit ultima formă luni (25 Iunie a. c.), când conferința dela San Francisco a adoptat Charta mondială, care cuprinde 19 capitole și care constituie statutul noii organizații internaționale de pace, securitate și cooperare între națiuni, numită „Națiunile Unite”. Scopul noii organizații este de a menține pacea și securitatea internațională și de a lua măsuri colective efective în acest scop, precum și de a realiza o cooperare internațională pentru rezolvarea problemelor mondiale cu caracter economic, social, cultural sau umanitar. După cum o caracterizează dl președinte Truman în cuvântarea din ședința finală a conferinței Națiunilor Unite, această chartă este „un mare instrument de pace și de securitate și de progres omenesc în lume, o structură solidă pe care putem construi o lume mai bună”.

Și atunci preotul — săvârșitor Tainelor — nu este cumva un purtător de Hristos, un hristosof? Nu umblă el necontent cu Hristos, nu-l duce el pretutindeni pe Domnul? Fără îndoială, că da! Chiar și cu preotul acela, care este nevrednic, Domnul este alături ca și cu Iuda, căci și „întru neputința puterea lui Dumnezeu se desăvârșește” [2 Corinteni 12, 9].

Atunci cum să înțelegem căutarea lui Hristos de către preot? După cum măntuirea omului se face prin dragostea dumnezească, restaurându-se comuniunea lui — pierdută oare când — cu Dumnezeu, prin faptul că Măntuitorul a fost Acela, care a căutat oia cea pierdută și pe umeri la Tatăl a adus-o, tot așa și preotul, cu firea lui slabă omenească, simțind adesea slăbirea sau chiar pierderea contactului cu Domnul, îl caută pe Domnul, și-l găsește în toate căile vieții sale de păstor.

(Va urma).

Pr. icon, stavr. Pavel Grosu

